

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, „X“,
bytem „X“,
zastoupená JUDr. Janem Walterem, advokátem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2018, č. j. MV-80637-2/KM-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 7. 2018, č. j. MV-80637-2/KM-2018, **se** pro vadu řízení **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 6 400 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2018, č. j. MV-80637-2/KM-2018, kterým bylo k odvolání žalobkyně podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněno ve výroku I. a odůvodnění rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 26. 6. 2018, č. j. KRPU-122108-2/ČJ-2018-0400KR-PI, jímž byla podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), výrokem I., částečně odmítnuta její žádost o poskytnutí *„veškerých záznamů o šetření policejního orgánu zn. KRPU-119489/ČJ-2018-040319“*, a to z důvodu dle § 8a téhož zákona, přičemž *„kvůli ochraně osobních údajů a soukromí fyzické osoby bylo u tzv. třetích osob (osoby podávající vysvětlení, osoby oznamovatele) provedena anonymizace jména, příjmení, rodného příjmení, data a místa narození, trvalého pobytu, dokladu, státní příslušnosti a obsah podání vysvětlení podle § 61 zákona č. 273/2000 Sb., o Policii České republiky“*. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí byla současně částečně odmítnuta žádost žalobkyně o poskytnutí *„veškerých záznamů o šetření policejního orgánu zn. KRPU-119489/ČJ-2018-040319“* z důvodu podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. Změna nadepsaného rozhodnutí povinného subjektu poté spočívala konkrétně v tom, že bylo doplněno odmítnutí poskytnutí požadované informace i podle § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 InfZ. Ve zbytku bylo rozhodnutí povinného subjektu potvrzeno.

Žaloba

1. Žalobkyně úvodem podané žaloby obsáhle shrnula dosavadní průběh dané věci. Následně uvedla, že důvody odepření požadovaných informací výrokem I. rozhodnutí povinného subjektu se opíraly mj. o § 5 odst. 2 písm. f), § 10, § 4 písm. a), § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Tento předpis byl však s účinností od 25. 5. 2018 nahrazen Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „nařízení o ochraně osobních údajů“). K tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobkyni sice poučil, že odkazované nařízení *„fakticky nahradilo“* zákon o ochraně osobních údajů pouze zčásti, avšak z jaké části k tomuto faktickému nahrazení došlo, žalovaný neuvedl, a dále v odůvodnění svého rozhodnutí odkazoval opět toliko na zákon o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů. Dle žalobkyně tedy správní orgány pochybily, pokud na řešení dané právní otázky aplikovaly obsoletní právní normy.
2. Poté žalobkyně s odkazem na § 68 odst. 1 a 2 správního řádu namítla neurčitost obou výroků rozhodnutí povinného subjektu. Povinný subjekt totiž předmětnou žádost o informace částečně odmítl, avšak ve výroku I. neuvedl, co bylo míněno odepřenou informací označenou jako „doklad“ (resp. co měl dokladovat), a ve výroku II. nepopsal, v jakém rozsahu (části) tak činí. Žalovaný se pak k podanému odvolání danou námitkou dle žalobkyně vůbec nezabýval a neurčitost výroků prvostupňového rozhodnutí nenapravil.
3. Dále žalobkyně namítla, že správní orgány nezjistily případný souhlas dotčených osob s poskytnutím informací. Povinný subjekt tak rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Uplatnění výluky podle § 8a a § 11 odst. 2 písm. a) InfZ totiž dle žalobkyně předpokládá, že s poskytnutím nesouhlasí osoba, která informace poskytla. To, Shodu s prvopisem potvrzuje G.Z.

zda tato osoba nesouhlasí s poskytnutím informací, tedy musí povinný subjekt ověřit, což neučinil. Takovou povinnost by povinný subjekt neměl pouze v případě, pokud by se jednalo o údaje značného počtu osob, nicméně to ze spisu jistě nevyplývalo. K tomu žalobkyně poukázala na dikci § 3 správního řádu.

4. Žalobkyně také poznamenala, že jí požadované informace mají význam pro veřejný zájem, neboť ukazují na (možná) spáchané veřejnoprávní delikty. Tyto delikty byly dle žalobkyně spáchány tím, že stavba „X“ byla užívána k pilařské výrobě v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. V podaném odvolání přitom žalobkyně uvedla podrobnosti ohledně užívání nadepsaného objektu, přičemž navrhla důkazy k prokázání svých tvrzení. Žalovaný však navrhané důkazy neprovedl. Pokud měl povinný subjekt v testu proporcionality zohlednit veřejný zájem, pak si musel učinit představu o tom, jaký zájem mohl být žádostí sledován. Za tím účelem žalobkyně žalovaného seznámila s okolnostmi určujícími tento veřejný zájem, a bylo povinností žalovaného tyto okolnosti zjistit (§ 3 správního řádu).
5. Podle žalobkyně pak žalovaný aplikaci „kombinovaného důvodu“ ve smyslu § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 InfZ pro částečné odepření informací (tj. změnu výroku I. rozhodnutí povinného subjektu) zdůvodnil nedostatečně a nesprávně. K odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyně odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který za určitých podmínek připustil poskytnutí informací i o probíhajících trestních řízeních. Existence naléhavé společenské potřeby tak představuje výjimku z výluky, nikoliv podmínku výluky. Nesprávná je dle žalobkyně také úvaha žalovaného o tom, čím má být v dané věci naplněna naléhavá společenská potřeba na utajení informací. Ochrana soukromí dotčených osob je totiž již pokryta zvláštní výlukou podle § 8a InfZ. Konečně žalobkyně poukázala i na to, že žalovaný vůbec neukázal, jakým určitým způsobem má § 11 odst. 6 InfZ doplňovat výlukou podle § 11 odst. 4 písm. a) InfZ, a jak konkrétní okolnosti řešené věci naplňují jednotlivé znaky hypotézy této normy. Žalobkyně byla zároveň přesvědčena, že výluka podle § 11 odst. 6 InfZ na řešenou věc nedopadá.
6. S odkazem na § 68 odst. 3 správního řádu a na něj navazující judikaturu správních soudů žalobkyně též namítla, že napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno. Žalobkyně již v podaném odvolání tvrdila, že odepření informace „obsah podání vysvětlení podle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky“ nebylo náležitě zdůvodněno. Povinný subjekt přitom připustil, že se nejednalo o osobní údaj. Podle povinného subjektu se však dané informace týkají výlučně soukromí subjektu údajů, nespadají tedy do veřejné sféry ve smyslu veřejného zájmu a jejich poskytnutím by tak bylo zasaženo do soukromého a osobního života subjektu údajů. Povinný subjekt nicméně dle žalobkyně neoznačil právní normu, kterou v této souvislosti aplikoval, přičemž ani neuvedl, jak jednotlivé okolnosti případu naplňují znaky hypotézy této normy. Povinný subjekt tak dle žalobkyně nevysvětlil, jakým způsobem mělo dojít k případnému ovlivnění soukromého a osobního života subjektu údajů, a jak bylo takové ovlivnění vůbec možné při anonymizaci osobních údajů subjektu. V další části pak žalovaný sice sám zmínil potřebu provedení testu proporcionality, a to v rámci obecných úvah k § 8a InfZ, tj. nikoliv ve vztahu k jiným výlukám, přičemž bez jakéhokoliv zdůvodnění uzavřel, že v případě podané žádosti o informace se nejednalo o to, že by „určitý údaj spadal do veřejné sféry ve smyslu veřejného zájmu“.

Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje G.Z.

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně zrekapituloval dosavadní průběh věci, přičemž plně odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí a samotného správního spisu. Prvostupňové i napadené rozhodnutí jsou pak dle žalovaného přezkoumatelná a jejich výroky dostatečně určité a odůvodněné. Částečné odmítnutí poskytnutí informací žalobkyni bylo tedy učiněno v souladu se zákonem.
8. Dále žalovaný upozornil na skutečnost, že ze strany právního zástupce žalobkyně dochází k neúměrnému a zcela zbytečnému zatěžování orgánů státní správy a soudů. Právní zástupce žalobkyně má totiž zjevně osobní spor s osobami, které dle jeho názoru nelegálně provozují podnikatelskou činnost v objektu bývalé pily v obci Kovářská, a proto pravidelně svým jménem podává trestní oznámení, která se týkají činnosti v tomto objektu, přičemž opakovaně činí oznámení i telefonicky na linku 158. Následně prostřednictvím svých příbuzných (tj. Ing. T. W. a Mgr. S. W.) žádá ve smyslu InfZ policejní orgán o poskytnutí informací, veškerých záznamů a podkladů stran svých vlastních oznámení.
9. Žalovaný si přitom je vědom toho, že právo na informace patří mezi klíčové nástroje kontroly výkonu veřejné moci, které brání její možné zneužitelnosti, nicméně v případě obdobných žalob žalobkyně se žalovaný domnívá, že může docházet ke zneužití práva, když je zřejmé, že právní zástupce žalobkyně svým jednáním zcela evidentně nesleduje účel, pro který InfZ slouží, neboť jeho snahou není získat informace o činnosti povinného subjektu, které jsou ve veřejném zájmu, nýbrž povinný subjekt šikanovat. V daném případě má tedy žalovaný za to, že zde dochází k účelovému zneužívání práva na informace. Ostatně, v žalobkyní podaném odvolání je argumentováno informacemi (včetně identické fotografie), které tato sama o sobě nemohla mít k dispozici, neboť dne 14. 4. 2018 nepodala trestní oznámení a ani následně dne 20. 4. 2018 nepožádala o informaci podle InfZ, jelikož žadatelem o informace byl jiný žadatel (Ing. T. W.). Z popsaného tak lze mít dle žalovaného za to, že právní zástupce žalobkyně, který zároveň podává trestní oznámení a který nemůže nijak zvrátit postup policejního orgánu ve věci jeho četných trestních oznámení, i za cenu soustavných podání na Okresní státní zastupitelství v Chomutově i ke Krajskému státnímu zastupitelství v Ústí nad Labem, zneužívá InfZ k získání informací ze spisů, ke kterým nemá jako podatel trestního oznámení přístup, a dále žádá prostřednictvím rodinných příslušníků o informace, kterými však jako oznamovatel již prokazatelně disponuje.

Replika žalobkyně

10. Žalobkyně v podané replice uvedla, že žalovaný mimo rámec odůvodnění svého rozhodnutí i žalobní argumentace vyjádřil názor, že žalobkyně účelově zneužívá právo na informace. Tyto úvahy jsou nicméně pro rozhodnutí soudu bez významu, protože zneužití práva jako důvod odepření požadované informace nebyl žalovaným v napadeném rozhodnutí uplatněn. V této konkrétní situaci jsou pak dle žalobkyně dotčena její práva a oprávněné zájmy na nerušeném užívání majetku, zdraví a pokojném osobním a rodinném životě. Faktorem, který zasahuje do těchto práv a oprávněných zájmů, je pilařská výroba, k níž dochází v objektu „X“, a to přestože tento objekt není stavebním úřadem schválen pro takovýto způsob užívání. Stavební úřad je přitom dlouhodobě nečinný, a proti porušování zákona nijak nezasahuje, přestože byl právním zástupcem žalobkyně dlouhodobě na porušování zákona upozorňován a užívání objektů k pilařské výrobě mu Shodu s prvopisem potvrzuje G.Z.

bylo dokládáno. Cílem žalobkyně sledovaným předmětnou žádostí je tedy získat další důkazy o tomto užívání a následně s jejich pomocí přimět příslušné orgány k tomu, aby proti užívání zakročily. Žalobkyně tak tímto postupem jistě prosazuje svůj soukromý zájem na ochraně práv a oprávněných zájmů, současně však prosazuje i zájem veřejný, na tom, aby stavby byly užívány pouze k účelům, k nimž byly schváleny, jakož i, aby příslušné správní orgány plnily své úkoly svěřené jim zákonem.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
13. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, podle které jsou oba výroky rozhodnutí povinného subjektu neurčité, přičemž žalovaný tuto vadu v napadeném rozhodnutí nenapravil.
15. Při posouzení námítky neurčitosti výroku rozhodnutí povinného subjektu soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, nebo rozsudky téhož soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011-118, ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007-63, a ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004-55) a samotného § 68 odst. 2 správního řádu, neboť InfZ přesně nevymezuje náležitosti výroku rozhodnutí v řízení o žádosti o informace.
16. Podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu.
17. Výrok rozhodnutí je tedy konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Právě výrok rozhodnutí náležitě vyjadřuje, jakým způsobem příslušný správní orgán rozhodl o předmětu řízení. Výrok rozhodnutí tak musí být jasný, srozumitelný, přesný a určitý, neboť pouze ten, na rozdíl od ostatních částí správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G.Z.

aktu, jako je označení orgánu, který rozhodl, návrh, odůvodnění a poučení, v sobě nese autoritativní úpravu práv a povinností. Ve vztahu k InfZ je pak výrok rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 uvedeného zákona dostatečně určitý, jestliže jsou z něj přesně identifikovatelné informace, u nichž dochází k jejich znepřístupnění. Informace, které žadatel požaduje po povinném subjektu, totiž tvoří právě předmět daného řízení. Výrok rozhodnutí povinného subjektu ve věci o částečném odmítnutí žádosti poté musí odpovídat tomu, jak žadatel formuloval svou žádost o poskytnutí informací, a musí z něj být seznatelné, jaká konkrétní požadovaná informace se žadateli znepřístupnila (srov. rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 2. 2021, č. j. 15 A 253/2017-36, a ze dne 23. 5. 2018, č. j. 15 A 17/2016-55). V daném ohledu je příležitým odkázat i na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2014, č. j. 47 A 36/2012-57, v němž bylo právní větou konstatováno, že „[o]dmítá-li povinný subjekt poskytnout informace (§ 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím), je třeba v rozhodnutí odmítavý výrok formulovat tak, aby adresát rozhodnutí mohl poznat povahu informací, jejichž poskytnutí se odmítá. Důvodem je ochrana adresáta, který k posouzení zákonnosti odmítnutí poskytnutí informace potřebuje znát povahu údajů či údaje, který nebyl poskytnut. Uvedené platí i v případě částečného odmítnutí žádosti o informace.“ (srov. též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2020, č. j. 10 A 100/2019-41). Poukázat je možno také na komentářovou literaturu, kde bylo uvedeno, že „[p]ozornost je nutné věnovat formulaci samotného výroku rozhodnutí, který by měl odkazovat na příslušné ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno (zpravidla § 15 odst. 1 ve spojení s příslušným důvodem nebo důvody pro odmítnutí žádosti dle § 7 až § 11), a dále identifikaci žádosti, resp. těch jejích částí, u nichž dochází k jejímu odmítnutí.“ (viz Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář.*, 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2016, k § 15).

18. V projednávané věci žalobkyně svou žádostí ve smyslu InfZ požádala o poskytnutí „veškerých záznamů o šetření policejního orgánu, které bylo provedeno na základě trestního oznámení ze dne 4. 6. 2018 učiněného u Okresního státního zastupitelství v Chomutově, zn. ZN 150/2018 (Vaše zn. KRPU-119489/ČJ-2018-040319)“. Povinný subjekt pak na danou žádost žalobkyně reagoval přípisem ze dne 26. 6. 2018, kterým poskytl informace k části žádosti, konkrétně čtyři úřední záznamy ze dne 15. 6. 2018. č. j. KRPU-119489-2/ČJ-2018-040319, č. j. KRPU-119489-3/ČJ-2018-040319. č. j. KRPU-119489-4/ČJ-2018-040319 a č. j. KRPU-119489-5/ČJ-2018-040319, poté co z nich byly vyloučeny informace podle § 8a a § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. Rozhodnutím povinného subjektu ze dne 26. 6. 2018 byla současně ve smyslu § 15 odst. 1 InfZ výrokem I. částečně odmítnuta předmětná žádost žalobkyně z důvodu dle § 8a InfZ, a to tak, že kvůli ochraně osobních údajů a soukromí fyzické osoby bylo u tzv. třetích osob (osoby podávající vysvětlení, osoby oznamovatele) provedena anonymizace jména, příjmení, rodného příjmení, data a místa narození, trvalého pobytu, dokladu, státní příslušnosti a obsah podání vysvětlení podle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Výrokem II. tohoto rozhodnutí byla současně částečně odmítnuta žádost žalobkyně o poskytnutí požadovaných informací z důvodu podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ.
19. Dle § 8a InfZ informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
20. Podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již Shodu s prvopisem potvrzuje G.Z.

takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.

21. Z výroku II. rozhodnutí povinného subjektu nicméně nelze vůbec seznat, v jakém (konkrétním) rozsahu byla předmětná žádost žalobkyně o informace částečně odmítnuta, resp. nebyly jednoznačně identifikovány informace (např. jména a příjmení dotčených osob, adresy jejich pobytů, místa a data jejich narození, obsah jejich výpovědí či sdělení atp.), u nichž došlo k zneprístupnění ve smyslu odkazovaného § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. V odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu přitom bylo v této části *en bloc* uvedeno toliko, že „v záznamech o šetření policejního orgánu byly proto anonymizovány veškeré informace týkající se oznamovatele a všeho, co oznamovatel sdělil, jakož i toho, čeho se oznámení v souhrnu týká“. Ani z obsahu odůvodnění daného rozhodnutí tudíž není zřejmé v rozsahu, jakých konkrétních informací bylo rozhodnuto o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informací (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2021, č. j. 43 A 77/2019-68).
22. Nadto je ze správního spisu seznatelné, že povinný subjekt v projednávané věci žalobkyni poskytl čtyři úřední záznamy ze dne 15. 6. 2018, poté co z nich vyloučil výše uvedeným způsobem jisté informace. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí přitom byla ve vztahu k výroku II. zmíněna anonymizace veškerých informací týkajících se pouze osoby oznamovatele, avšak z poskytnutých úředních záznamů (po shora popsaném vyloučení informací), z nichž jsou dva úřední záznamy o podání vysvětlení, je zřejmé, že se tyto týkaly osob poškozených, tedy nikoliv toliko oznamovatele. I tato okolnost tak svědčí o rozporu mezi obsahem správního spisu a samotným prvostupňovým rozhodnutím. Povinný subjekt tak dle hodnocení soudu ve světle výše popsaného pochybil, když ve výroku II. svého rozhodnutí částečně odmítl poskytnutí informací, aniž by ve smyslu nadepsaných judikатурních závěrů srozumitelně identifikoval, které z požadovaných informací z jím uplatněného důvodu zneprístupnil, resp. osvětlil povahu těchto údajů.
23. Naproti tomu nelze souhlasit s tvrzením žalobkyně o nesrozumitelnosti výroku I. prvostupňového rozhodnutí z důvodu, že nebylo přesně uvedeno, co bylo míněno odepřenou informací označenou jako „doklad“. Z namítaného výroku totiž jasně plyne, že z důvodu podle § 8a InfZ, kvůli ochraně osobních údajů a soukromí fyzické osoby byla u tzv. třetích osob (osoby podávající vysvětlení, osoby oznamovatele) provedena mj. anonymizace „jména, příjmení, rodného příjmení, data a místa narození, trvalého pobytu, dokladu a státní příslušnosti“, přičemž dokladem tak bylo seznatelně označeno číslo osobního dokladu, kterým se osoba podávající vysvětlení policejnímu orgánu legitimovala. Tato skutečnost zároveň musela být žalobkyni zřejmá i ve spojení s obsahem samotných poskytnutých úředních záznamů (resp. spisovým materiálem), z nichž je tato okolnost očividná, a tudíž nelze přisvědčit žalobkyni, že ve výroku I. rozhodnutí povinného subjektu nebylo srozumitelně popsáno, co mělo být „dokladem“.
24. Shora uvedené pochybení povinného subjektu v části výroku II. prvostupňového rozhodnutí poté mohl napravit v rámci odvolacího řízení žalovaný, neboť správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Žalovaný však ve výroku napadeného rozhodnutí vyslovil, že „podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, Shodu s prvopisem potvrzuje G.Z.

odvolací orgán mění I. výrok a odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu tak, že jej doplňuje o odmítnutí poskytnutí požadované informace i podle ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím; jinak rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 26. 6. 2018 potvrzuje.“ Byť tedy žalovaný přistoupil ke změně prvostupňového rozhodnutí ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, výše konstatované pochybení povinného subjektu v části výroku II. nikterak neodstranil. Ani on přitom v rámci změny výroku I. a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nedostal požadavku na dostatečnou určitost výroku rozhodnutí o odmítnutí žádosti ve smyslu § 15 odst. 1 InfZ, tj. aby z něj byly přesně identifikovatelné informace, u nichž došlo k jejich znepřístupnění, a to za situace, kdy doplnil (další) důvody pro částečné odmítnutí požadovaných informací o § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 InfZ.

25. Podle § 11 odst. 4 písm. a) InfZ povinné subjekty dále neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení. Dle § 11 odst. 6 InfZ povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činnostmi těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Ustanovení jiných zákonů o poskytování informací tím nejsou dotčena.
26. Soud uvádí, že § 8a InfZ upravuje zvláštní režim poskytování informací týkajících se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobních údajů. Shora citovaný § 11 odst. 4 písm. a) InfZ přitom ukládá povinným subjektům neposkytnout žadateli informace o probíhajícím trestním řízení a podle § 11 odst. 6 InfZ se pak na rozdíl od § 11 odst. 4 písm. a) InfZ neposkytnou informace nejen o probíhajícím trestním řízení, ale ani o trestním řízení neprobíhajícím. Jedná se tak zjevně o značně rozdílné důvody vedoucí k možnému neposkytnutí určitých (požadovaných) informací, a proto bylo třeba i v rámci (doplňujícího) výroku žalovaného v napadeném rozhodnutí řádně specifikovat (tj. ve smyslu shora odkazované judikatury), poskytnutí, kterých konkrétních informací bylo žalobkyni odepřeno, a z jakých důvodů tak bylo právě s ohledem na povahu jednotlivých znepřístupněných údajů učiněno. V daném případě totiž bylo takto učiněno pouze výrokem I. prvostupňového rozhodnutí, avšak toliko ve vztahu k znepřístupněným informacím ve vztahu k § 8a InfZ. Nutno zároveň připomenout, že dostatečně určitý výrok rozhodnutí o odmítnutí žádosti ve smyslu § 15 odst. 1 InfZ je takový, jsou-li z něj přesně identifikovatelné informace, u nichž dochází k jejich znepřístupnění z toho kterého důvodu. Do popředí zde totiž vstupuje ochrana žalobkyně, která k posouzení zákonnosti částečného odmítnutí poskytnutí informací potřebuje znát povahu údajů, které nebyly z konkrétních zákonných důvodů poskytnuty. Měl-li přitom žalovaný v rámci konstrukce výroku svého rozhodnutí, kterým doplnil důvody pro částečné odmítnutí požadovaných informací o § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 InfZ, na mysli zcela totožný rozsah neposkytnutých informací jako ve vztahu k důvodu dle § 8a InfZ (viz prvostupňové rozhodnutí), bylo třeba, aby tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí rovněž jednoznačně a řádně vyslovil.
27. Soud proto uzavírá, že výrok II. rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí žádosti žalobkyně o informace, jakož i výrok napadeného rozhodnutí, trpí vadou Shodu s prvopisem potvrzuje G.Z.

nesrozumitelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud tedy shledal předmětnou námitku žalobkyně důvodnou.

28. V úzké souvislosti s výše vytknutými vadami výroku napadeného rozhodnutí je poté třeba hodnotit i jeho odůvodnění. K tomu soud předně uvádí, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 5 A 5/2002-33, plyne, že „[n]evyhoví-li povinný subjekt částečně žádosti o poskytnutí informací, musí se o tom vyslovit výrokem rozhodnutí (§ 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím). Toto omezení musí být také odůvodněno.“ Odůvodnění rozhodnutí tak bezprostředně souvisí právě s výrokovou částí, přičemž má poskytnout skutkovou i právní oporu výroku správního rozhodnutí. Správní orgán přitom musí vždy jasně, přesvědčivě a úplně v odůvodnění rozhodnutí vyjádřit úvahy, kterými se řídil při výkladu a aplikaci právních předpisů, jakož provést i precizní zhodnocení všech podkladů pro rozhodnutí tak, aby jeho rozhodnutí nebylo obecné a povšechné, ale naopak konkretizované, logicky uspořádané, přesvědčivé a následně z tohoto pohledu také přezkoumatelné. V kontextu výše popsanych vad výroků správních rozhodnutí učiněných ve věci soud současně konstatuje, že ani z obsahu jejich odůvodnění (resp. i správního spisu) není zcela zřejmé, jaké konkrétní požadované informace (tj. rozsah) byly žalobkyni zneprístupněny z důvodů dle § 11 odst. 2 písm. a), § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 InfZ. V částech týkajících se odůvodnění správních rozhodnutí v souvislosti s právě nadepsanými ustanoveními InfZ se totiž uvádí ponejvíce toliko citace komentářové literatury k těmto ustanovením a judikatury správních soudů, avšak bez bližšího provázání s konkrétními okolnostmi řešeného případu. Ani z odůvodnění správních rozhodnutí žalovaného a povinného subjektu tak v odkazované části nelze seznat srozumitelnou identifikaci (určitých) informací, které byly k žádosti žalobkyně o poskytnutí informací této zneprístupněny (tj. rozsah zneprístupnění informací), nadto z jakých jednotlivých důvodů tak bylo právě vzhledem k povaze zneprístupněných údajů učiněno.
29. Soud proto uzavírá, že výroky rozhodnutí správních orgánů, jak už byly výše rekapitulovány, nebyly dostatečně určité a srozumitelné ve smyslu požadavků zákona, resp. nadepsané soudní judikatury. Napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí (v části výroku II.) jsou tudíž nepřezkoumatelná, jelikož z nich nelze s jistotou shledat, a to ani z jejich odůvodnění, v jaké části byla žádost žalobkyně o informace odmítnuta z toho kterého důvodu. Jinak řečeno, v projednávané věci povinný subjekt formuloval odmítavý výrok II. tak, že žalobkyně nemohla (bez pochybností) poznat povahu informací, jejichž poskytnutí bylo odmítnuto. Žalovaný pak dané pochybení svým postupem nenapravil, ale naopak jej za vyvstálé situace dále řetězil ve smyslu jím učiněného prostého uvedení dalších důvodů (resp. zákonných ustanovení) pro částečné odmítnutí předmětné žádosti, navíc pouze v kontextu změny výroku I. rozhodnutí povinného subjektu.
30. Za nadepsaného stavu je poté v projednávané věci nutné konstatovat, že zjištěná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, spočívající v jeho nesrozumitelnosti, brání tomu, aby se soud aktuálně zabýval dalšími v žalobě uplatněnými body, vztahujícími se již k jednotlivým důvodům, které žalovaného (resp. povinný subjekt) vedly k částečnému odmítnutí žádosti žalobkyně o informace. Jak už totiž bylo výše popsáno, ve věci bude nejprve nutno srozumitelným a jednoznačným způsobem ve výroku i odůvodnění rozhodnutí vyložit povahu údajů, které nebyly poskytnuty, a to v jasném spojení s příslušnými zákonnými důvody svědčícími pro jejich zneprístupnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje G.Z.

31. Podle § 16 odst. 5 InfZ soud při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
32. Podle tohoto ustanovení tedy platí, že pokud nejsou dány žádné důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, měl by soud povinnému subjektu nařídít, aby požadované informace poskytl. V projednávané věci však za stávající situace nelze uzavřít, že zde neexistují zákonné důvody pro částečné odmítnutí poskytnutí informací. Soud proto nemohl nařídít poskytnutí informací ve smyslu nadepsaného ustanovení InfZ.
33. Vzhledem k výše uvedenému tak soudu nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. výrokem I. rozsudku zrušit pro vadu řízení - nepřezkoumatelnost spočívající v jeho nesrozumitelnosti. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu. Rozhodnutí povinného subjektu soud v řešeném případě nezrušil, ačkoliv to žalobkyně požadovala, neboť má za to, že zjištěné vady lze odstranit i v rámci řízení odvolacího.
34. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má poté oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud proto žalovanému uložil zaplatit jí do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 6 400 Kč. Tyto náklady jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem v částce 3 000 Kč a náklady zastoupení žalobkyně advokátem JUDr. Janem Walterem stanovenými dle § 9 odst. 4 písm. d), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), sestávající se z částky 3 100 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé (tj. žalobu) dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, včetně jedné paušální náhrady výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu.
35. Soud naproti tomu žalobkyni nepřiznal nárok na náhradu nákladů řízení za úkon spočívající v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, neboť se dle § 60 odst. 1 s. ř. s. nejedná o důvodně vynaložený náklad řízení. Soud vzal v úvahu, že žalobkyně, stejně jako Ing. T.W., prostřednictvím téhož právního zástupce JUDr. Jana Waltera, podávají množství typově shodných žalob se shodnou právní argumentací lišící se toliko ve stručném skutkovém popisu neposkytnutých informací, o které bylo žádáno. Všichni tři uvedení jsou přitom v příbuzenském poměru, jak je soudu známo z věcí vedených u něj např. pod sp. zn. 15 A 24/2018 nebo 15 A 46/2019. Ostatně o stejné žalobě, vycházející z obsahově totožné žádosti o informace jako v nyní projednávané věci, Ing. T.W., zastoupeného JUDr. Janem Walterem, je vedeno řízení u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 A 151/2018. K tomu je zároveň třeba upozornit na skutečnost, že tyto žaloby vycházejí zpravidla z předcházejícího postupu JUDr. Jana Waltera ve věci „pilařského závodu“ v obci Kovářská, resp. z jeho úkonů vůči orgánům státní správy ve vztahu ke shora jmenovanému subjektu a provozu v něm činěnému. V daném kontextu je pak možno pro úplnost doplnit, že zdejší soud ke dni 27. 10. 2021 evidoval k osobě žalobkyně již desítky takových žalob. Soud má tudíž za to, že v daném

Shodu s prvopisem potvrzuje G.Z.

případě není adekvátní přiznávat žalobkyni náhradu nákladů za seznámení se s věcí, která vyúsťuje vždy v toliko mírně upravenou „vzorovou“ žalobu zástupce žalobce – tj. advokáta JUDr. Jana Waltera. Soud dále žalobkyni nepřiznal ani nárok na náhradu nákladů řízení za úkon spočívající v podání repliky podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, neboť se ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. nejedná o důvodně vynaložený náklad řízení, a to vzhledem k samotnému obsahu repliky a její nenáročnosti. Žalobkyně zde totiž setrvala na již dříve uplatněných žalobních tvrzeních, přičemž dále uvedla toliko subjektivní názor na projednávanou věc, že daným postupem prosazuje svůj soukromý zájem na ochraně práv a oprávněných zájmů, přičemž tak prosazuje i zájem veřejný, a to právě v kontextu provozu již uvedeného pilařského závodu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. listopadu 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G.Z.